

„Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“ Mk 12,44

„Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Ocitáme se na konci 12. kapitoly Markova evangelia. Ježíš je v jeruzalémském chrámu, pozoruje a vyučuje. Jeho pohled nám zprostředkovává scénu plnou postav: lidé přicházejí a odcházejí, věřící, významní lidé v dlouhých rouchách, bohatí lidé, kteří házejí velké dary do chrámové pokladnice.

Přichází však vdova. Patří do kategorie sociálně a ekonomicky znevýhodněných lidí. Uprostřed všeobecného nezájmu vhodí do pokladnice dva haléře. Ježíš si jí ale všimne, zavolá k sobě učedníky a poučí je:

„Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

„Amen, pravím vám...“. Tato slova uvádějí důležitá ponaučení. Ježíšův pohled upřený na chudou vdovu nás vybízí, abychom se dívali stejným směrem. Ona je vzorem učedníka.

Její víra v Boží lásku je bezpodmínečná, jejím pokladem je sám Bůh. Tím, že se mu zcela odevzdává, chce také dát vše, co může, těm, kdo jsou ještě chudší. Toto důvěryplné odevzdání se Otci je svým způsobem předjímáním stejného daru sebe sama, který Ježíš brzy naplní svým umučením a smrtí. Je to ona „chudoba ducha“ a „čistota srdce“, kterou Ježíš hlásal a žil.

To znamená „spoléhat nikoli na bohatství, ale na Boží lásku a na její prozřetelnost. (...) jsme ‚chudí v duchu‘, necháme-li se vést láskou k ostatním. Tehdy se dělíme s potřebnými a dáváme jim k dispozici to, co máme – úsměv, svůj čas, majetek, své schopnosti. Když jsme dali všechno z lásky, jsme chudí, to znamená jsme vyprázdnění, nejsme ničím, jsme svobodní a máme čisté srdce“¹.

Ježíšův návrh převrací naše smýšlení – v jádru jeho myšlenek se nachází malí, chudí, poslední.

„Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Toto Slovo života nás především zve, abychom obnovili svou plnou důvěru v Boží lásku a setkali se s jeho pohledem, abychom viděli víc než jen zdání, nesoudili a nespoléhalo na úsudek druhých, abychom si vážili toho pozitivního v každém člověku.

Předkládá nám celek daru jako evangelijní logiku, která buduje pokojné společenství, protože nás vybízí, abychom se starali jeden o druhého. Povzbuzuje nás, abychom žili evangelium v každodennosti, bez zdání, abychom dávali štědře a s důvěrou, abychom žili střídmě, ve vzájemném sdílení. Vyzývá nás, abychom věnovali pozornost těm nejposlednějším, abychom se od nich učili.

Venant se narodil a vyrostl v Burundi. Vypráví: „Na vesnici měla moje rodina hezké hospodářství s dobrou úrodou. Moje maminka, vědoma si toho, že všechno je dílem Boží prozřetelnosti, sbírala první plody a rozdělovala je postupně po okolí, počínaje nejpotřebnějšími rodinami, a nám přidělovala jen malou část toho, co zbylo. Na tomto příkladu jsem se naučil, jakou hodnotu má nezištné dávání. Tak jsem pochopil, že Bůh po mně žádá, abych mu dal to nejlepší, abych mu dal celý svůj život.“